

IZ SPREMINJANJ

MIRAN JARC

I.

Prostorje je polno krikov in zvokov ...

Jutrnja luč gre v ptice
in iz njih se ščebet drobi
na popotnike zgodnje.

In kadar se noč gosti v ljudi,
se trgajo tisočeri glasovi iz črne povodnji.
In je le eden, morda sta dva, so trije,
ki se njih čisti odmev v tišino veselja prelije.
od tam vanje zasije nazaj
smejoči se, pojoči brez kraj — — —

Vse drugo: prostorje — polno krikov in zvokov.

II.

Poklical sem te spet v spomin
kakor vrtove, ki jim imena ne vem, tiste daljne.

Med prošlim in bodočim si bilá
opoj jetniku veka mrtvega.

In tudi si bilá mi rože vonj,
ki tuji veter ga zanesel je do mene.

In v igri ur sem zdramil se iz sna
in le smehljal se še, ko si odšla.

presledek med zavesami je videla. Nasmeh ji je zamrl. Videla je, kako je potegnil profesor gospo v naročje in jo poljubljal na ustnice. Nič se ni zganilo v njeni duši, le oči so ji topo strmele proti tej podobi in ni imela moči, da bi jih okrenila drugam.

Drugi dan se je profesor zopet ustavil ob njej. Z njim je prišla nova sestra s štrcaljko, iglami in serumom. Hotel je nekaj zakričati nad novo sestro, a je videl Renato, kako pozorno motri njegov obraz, in je umolknil. Renata je spoznala ta izraz in se zasmejala. Izmaknila je roko in ni dovolila ubosti. Profesor pa je zaukazal, naj uboga. Tedaj je ponudila roko, a nasmeh, morda posmeh, ji ni izginil z ustnic. Po injekciji je zaprosila novo sestro, naj gre po spovednika. Ko je ta prišel, se je Renata dolgo pogovarjala z njim.

Ko je sprejela skoraj tik pred smrtjo zadnjo popotnico, je zasvetilo solnce prav na Kristusovo glavo v kapeli. Nihče ni videl, a Kristus se je smehljal. Veter pa se je tiho, tiho igral z bršljanovimi listi ob oknu poleg dolgega hodnika. Mimo sta nesli dve sestri na nosilih njeno telo. Na obrazu so se ji črtale še vedno neskončno lepe, blage, vdane poteze.

IZ SPREMINJANJ

MIRAN JARC

Mladci teko sopeč za žogo
(»žoga — naše večno solnce!«).
Zvijajo se sveteča rjava telesa,
uporna in vpijoča izzivajo nema drevesa
in vdano zemljo: Mi smo, mi smo!

So: med ogrado igrišča,
so: med ogradami mest
in nekje je konec belih in železnih cest,
stokrat se vračajo srečanci,
spet se pode za žogo in časom, ki jim ubegata.

In je nekje v gorah pozabljen pastir,
v oblasti neba poje in se ne boji konca sveta
in kliče večer,
in večer za večerom
dreveni v mir.